





Α Π Ο Κ Ο Ή Ο Ϛ.

Ω'φέλιμος καταπολλά διὰ τῆς κοπιασμένης,

Διμένας ὁ σείας εἰς τὰς ἀπεγνωσμένους.

Καλότυχος ὁποῦ σοχαρῇ τὰ ὅσα περιέχει,

Διατὶ ὑπὸ τῆ Θεῦ τὴν βελὴν ποτὲ δὲν θέλει ἄγει.



Ε Ν Ε Τ Ι Η Σ Ι Ν.

Παρά Ο'ρσίω Α'λβείτζη. α' ΧΕΞ'.

Πωλείται εἰς τὴν σαῦ Μαρτζηλιὰν.



Α' ποκόπον τῷ μπεργαῖ,  
 Ρ' ἦμα λογιότατι,  
 Τὼ ἐχουσιν οἱ φρόνιμοι,  
 Πολλὰ ποδεύοτατι.

Μ' ἴαν Α' ποκόπου ἱνύσαζα,  
 Νὰ κοιμηθῶ ἐδυμνήδω,  
 Η' δεκα σὸ κρεβάτιω μου,  
 Κ' ὕπνον σκοιμηθῶ.  
 Ε' φανίδημου κ' ἔτρεχα,  
 Εἰς λιβάδιν ὠραιωμένην,  
 Φαρίν ἱκαβαλίδω,  
 Σελλοχαλινωμένην.  
 Κ' εἶχα τὴν ζῶσινμου σπαδίν,  
 Στὸ χέριμου κοντάειν,  
 Σωσμένης ἡμου ἄρματα,  
 Σαγίτες καὶ δοξάειν.  
 Κ' ἱρανῆμου ὁ κίδιοχνα,  
 Μὲ θράσος ἱλαφίνα,  
 Ὡς ἐκοντοςίκετον,  
 καὶ ὥρες μὲ βίαν ἱκίνα.  
 Προικὸν τῷ τρίχειν ἤρχισα,  
 Τάχα νὰ βάλω χίτρα,  
 Ε' τρεχα ὥστε καὶ τζάκιτε,  
 Τὸ σάρωμα ἡμέρα.  
 Κ' ὠδὺς ἀπὸ τὰ μάτια μου,  
 Ε' χάθηκεν τὸ λάριν,  
 καὶ πῶς καὶ ποτε χάθηκεν,  
 Ε' ξαπορῶ τὸ γράφειν.  
 Αἰπὸν τὸ τρίχειν ὅπανσαν,  
 Οὕτως καὶ τὸ σπουδάζειν,  
 καὶ τὸ ξετρίχειν τ' ἀπίαςαν,  
 καὶ τὸ φαρίν κολάζειν.  
 Καὶ ἀγάλιγαλιν ἱπήχη,  
 Σιγὰ σιγὰ περπατῶ,  
 Τὸν κόσμον ἐξενίζου μου,  
 Τ' αἶδη καὶ τὰ καλὰ του.  
 Καὶ πρὸς τὴν δῆλμα ἔσωσα,  
 Στὴ λιβαδίου τὴν μίστω,  
 Κ' ἡβραδιντρον ἱξαιέτον,  
 καὶ ὠρίχθω τῷ περδισεν.  
 Ε' πίδαα εἰς τὸ δυνδρόν,  
 Κ' ἔδεσα τ' ἀλογόνμου,  
 καὶ τάρματα ἱξέσκηκα,  
 Θεωτά σὸ πλάρινμου.  
 Ο' τύπος ὅπου ἐπίδαα,  
 Λίγω ἱκὲ ὅπου ἱσάδω,  
 Ἦτον τῷ λιβαδίου ὄραλλος,  
 Κ' ἦν γεμάτος τ' αἶδη.

Τὸ δένδρον ἦτον τρυφερόν,  
 Κ' ἔπλεον πυκνὰ τὰ φύλλα,  
 Εἶχεν καὶ σύγκερρον ἄδον,  
 καὶ μυρισθῆναι μύλα.  
 Καὶ μυρισθῆναι τα πολυία,  
 Στὸν δυνδρόν φαλερμόν,  
 Κατὰ τὴν φύσιν καὶ σκοπὸν,  
 Ε' κἀλεῖν τὸ κατ' ἕνα.  
 Καὶ ἀπὸ τὰ κάλλι τῷ δυνδρόν.  
 τὴν ἡδοίω τῷ τόπου,  
 καὶ ἦν πάλιν τὴν μελωδίαν,  
 καὶ ἐλημεροῦ τῷ σόπου.  
 Ὡς ἀπὸ βίας ἡκούμνησα,  
 τοῦ αἰετ' ἀνίστασθαι,  
 καὶ σοχάζομαι τὸ δυνδρόν,  
 Εἰς τὴν κορβὴν ἀπάνα.  
 Καὶ φανέμε εἶδα κἀδέτον,  
 Μελίσσιν φαλερμόν,  
 καὶ ἔχε τὸ μίλι σύγκερον,  
 Πολὺ καὶ συνδερμόν.  
 Εὐδὺς τ' ἀνέβη ὠρμησα,  
 καὶ τὴν τροφὴν ἀρέχθω,  
 καὶ τὸ μελίσσιν καὶ θυμόν,  
 Α' πὸ μακρὰ μ' ἐδῆχθω.  
 Λωπὸν ἀνέβη σὸν δυνδρόν,  
 Μὲ βίαν πολλὴν καὶ κέπον,  
 καὶ ὅπου ἱβλετα πὰν μέλισσιν,  
 Ε' κἀδίζα σὸν τόπον.  
 Ἦ' πλωτ' ὅπια εἰς τὸ κερίν,  
 Κ' ἔφαγ' ἀπὸ τὸ μίλι,  
 καὶ ἔπεμου μέσα ὁ λογισμός,  
 Δὸς τῆς ψυχῆς τὸ θέλει.  
 Ε' τραγα οὐκ ἐχόρτσεν,  
 Ἦ' πρὸς καὶ πάντα ἐπίνουν,  
 καὶ ὡς πηνασμένης εἰς τὸ φαν,  
 Τ' ἔρε παλ' ἐκένωσιν,  
 Κ' ἡ μέλισσα οὐκ ἔπαυσεν,  
 Πάντα τὰ μὲ δοξάει,  
 καὶ τὸ δυνδρόν ἀρχίμνησεν,  
 Ὡς αἶδα νὰ σαλῶν.  
 Νὰ συχοτρέμῃ νὰ χαλὰ,  
 Νὰ δέιχῃ κάτω νάρη,  
 καὶ ὡς τὸ φαν ἔσκοτῶσα,  
 καὶ ἀπὸ τῷ φόβου ἐπάρθω.  
 Καὶ ἐσιχαζόμεν τὸ δυνδρόν,  
 τοὺς κλώνους του τειγύρου,  
 καὶ πάλιν μέσα τὸ βλέπω,  
 Τὶς ποιεῖν ἐσωτῆσαι.  
 Καὶ δύο μ' ὄραλλιν παντικοί,  
 τὸ δένδρον ἐγυρίζαν,  
 Α' σπρος ἔ' μαύρος μὲ σπυδὴν,  
 τῷ ἐγλύφασιν τὴν ρίζαν.

Εἰς



Εἰς πόσον ἱκατέσθην,  
καὶ ἔκλινε νὰ πέσῃ,  
Ὅθεν ἠρίξα τὴν κερὴν,  
Ἐκέλευσε νὰ θέσῃ.  
Κ' ἐγὼ τὸ δῖν ἐτρώμαξα,  
Νὰ παύσω ἐβιασθῶν,  
Ἀλλ' ὡς μελίωτον εἰς τὸ φαῖν,  
Ἐμῖνα ἐκέῃ καὶ πιάδην.  
Τὰ δένδρον ὅπου ἠλιγία,  
Νὰ σέκετ' εἰς λιβαδίην,  
Ἡ' τον εἰς φροῦδην ἐγκρεμοῦ,  
δ' εἰς σκοτεινὸν τηχάδιν.  
Καὶ ὡς ἐκλινεν μ' ἐφάνετον,  
τὸν ἐγκρεμὸν ἐζήτα,  
κ' ἡμίρα παντ' ὀλίγην,  
καὶ σίμονεν ἡνυκτα.  
Καὶ ἀπῆλθε τὴν ἀπαντοχίην,  
Τῆς σωτηρίας μου ἐχάσα,  
Ὅθεν εἰς τίλος ἐμελλε,  
Νὰ καταντήτω ἐπάστα.  
Καὶ δράκον τ' εἶδα φοβερὸν,  
Στῆ πηγαδίου τὸ πάτον.  
κ' ἐχάσκειν, καὶ μὴ ἀκαρτερῆ,  
Πότῃ νὰ πίσω κάτω.  
Δριπὸν τὸ δένδρον ἔπεσε,  
δ' ἐγὼ μὲ ταῦτ' ἐπῆγα,  
Καὶ τὰ πολία ἐπετάξασιν,  
κ' οἱ μελίωτες ἐφυζαν.  
Κ' ἱερὰν μ' ἱκατύνετα,  
Στῆ δράκοντος τὸ σῶμα,  
Καὶ ἱμνήσεως ἡνῆμα σκοτεινὸν,  
Εἰς γλῶσσαν αἰνῆλον χῶμα.  
Καὶ ἐκεῖ ὅπου κατλύνετα,  
Στὸν σκοτεινὸν τὸν τύπον,  
Ὅ' χλον μ' ἱερὰν κ' ἵκουσα,  
Καὶ παραχρῆν ἀνδρώπων.  
Διὰ τίμπαμου νὰ μάχωνται,  
Διὰ ρῆμα νὰ λαλοῦσι,  
Καὶ ἰδὲθι λόγος μύτατους,  
Νὰ τίμψουσι νὰ δοῦσιν.  
Τίς εἰς τὸν ἄδην ἔσσωσεν,  
Τίς παραχρῆν ἀνῆκεν,  
Καί τις τὴν μπορταν ὠσεῖξεν,  
Δέχων βουλὴν ἱμνήκεν.  
Καὶ δυν' μ' ἐφάνην κ' ἠλθας,  
Μαῦροι καὶ ἀράφιν ὁδοί,  
Ὡς γίνω σκιά καὶ χαρὰ γῆ,  
Μυελύθου βουρῆμοι.  
Κλιτὰ μ' ἐχαρετήσασιν,  
Ἡ' μίρα μ' ἐσωτήσαν,  
Κ' ἐγὼ ἐντὺ φόβῳ ἐπαρθῆκα,  
Τὴ σκοτεινὴν οὐκ εἶχα.

Λέγουμον πόθεν καὶ ἀπὸ ποῦ,  
Τίς ἦσεν τιγυράεις,  
Καὶ δίχως ἀρεβόδον ἐδῶ,  
Στὸ σκοτὸς πῶς ὁδῶεις.  
Πῶς ἐκατίβης σύφυχος,  
Σύζωντος πῶς ἠλδεις,  
Καὶ πάλιν εἰς πατρίδαςου,  
Πῶς νὰ σραῖς ἐκεῖδες.  
Ὅπου σὸν ἄδην κατεβῆ,  
Οὐδ' ὠνάται διὰ γύρειν,  
Μόνε ἡ νεκρανάστασις,  
Ἡ' δ' πορεῖ νὰ αἶν ἐγείρει.  
Τὰ χυώτασιν μυρίζουσι,  
Καὶ τὰ λινάσου λάμπουσι,  
Ν' ἄπες λιβαδίων ἐτρεχες,  
Καὶ μονόπατιν λάμπουσι.  
Ἀπὸ τὸν κόσμον ἔρχεσαι,  
Τῶν ζωντανῶν τὴν χώραν,  
Εἰπίμας ἀνκρατῆ οὐρανός,  
Καὶ ἀσέκη ὁ δόσμος τόρα.  
Ἀγρὰ π' εἰπίμας ἡ βροντὰ,  
καὶ συνεσιὰ ἐβρίχη,  
Καὶ ὁ Γορδανὸς ποταμὸς,  
Ἀν' κυματῇ καὶ τρίχει.  
Λαὶ αὖ εἶναι κύποι καὶ δυνδρά,  
Πυνλιὰ νὰ κακαδοῦσι,  
Καὶ αὖ μυρίζου τὰ βουνία,  
Καὶ τὰ δυνδρά νὰ δοῦσι.  
Ἀν' ἡν λιβαδία δροσερά,  
Φυσὰ γλυκὺς αἶρας,  
Λαμπουνοὶ τ' ἄσρα τ' οὐρανῶ,  
Καὶ αὖγερινὸς ἀέρας.  
Καὶ αὖ σημένωσι οἱ ἐκκλησίαις,  
Νὰ φάλλωσι οἱ παπᾶδες,  
Καὶ αὖ γέρονται ἐν τῇ αὐγῇ,  
Ν' αὐτοῖσι ταῖς λαμπάδες.  
Παῖδια καὶ αὖ πᾶμα ζώνουσι,  
Νεοὶ τὰ κακοῖον,  
Καὶ νὰ περνοῦν ταῖς γειτονίαις,  
κρατῇ τ' ἀπὸ τὸ χεῖρον.  
Καὶ μετὰ πόδου τὴν αὐγὴν,  
Νὰ παρὰ τραγουδοῦσι,  
Καὶ σιγαλὰ νὰ περπατῇ,  
Μὴ τὰξιν νὰ περνοῦσι.  
Γίνουσι γάμοι ἐ' χαρὶς,  
Παράταξες καὶ σκόλαις,  
Φιλοτιμοῦνται οἱ λοιχεραῖς,  
Τάχα καὶ χαῖρον τ' ἔλαις.  
Τὸν κόσμον τὸν διαβαίνεις,  
Ταῖς χώραις ταῖς ἐπέρνας.  
Οἱ ζωντανοὶ ὅπου χαίρονται,  
Ἀγμάς θυμοῦ τ' εἰπέμας.  
Α 2 Εἰπέ-

Εἰπέμας θλίβονται διὰ μᾶς,  
 Ἡ' κόπῳνται καμπόσον,  
 Σαὺ ὅτε μᾶς ἐδάφισαν,  
 Τὰ χαλποῦνται τῶσον.  
 Βασὰς παντάτα καὶ χαρτίᾳ,  
 Παρηγορίας θλιψῶν,  
 Ἐδῶ σὺν ἄδῳ τὸν πικρὸν,  
 Καὶ τὸν ἀσβολορῶν.  
 Ἀνάγνωσέμας τὰ χαρτίᾳ,  
 Καὶ πέμας τὰ παντάτα,  
 Καὶ εἰτι σὺν ἄδῳ ἐχόρῳ,  
 Δόσμας τ' αὐτὰ καὶ νᾶτα.  
 Καὶ εἰς πᾶσα λόγον ἐκλεγαν,  
 Εἰς πᾶσα δύο συμάξαν,  
 Σκέρτισε χάμαν ἀλακον,  
 Ἀνοιξε γῆ ἐκράξαν.  
 Καὶ πόρτες τὴν ἀσ' ἀγαλασῶν,  
 Νὰ πέσουν οἱ κατινές,  
 Νὰ ἐμπῇ τὸ δρόσος τ' οὐρανοῦ,  
 Καὶ τὴν ἡλίον ἡ ἀκτινές.  
 Νὰ ἰδῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλονμας,  
 Ολίγη φωτία ἀς προβάλλῃ,  
 Ἀνέχου οἱ νέοι τὴν ὀφιντυς,  
 Καὶ οἱ λιγερὲς τὰ καλλι.  
 Καὶ αὐτὸ σάββατον βιάζονται,  
 Ἀπ' ὥρας νὰ χολάσω,  
 Νὰ μέψουσιν εἰς τὸ λουτρὸν,  
 Νὰ ἀρῶσιν νὰ λάσω.  
 Καὶ τὸ ταχὺ τὴν κυριακῇ,  
 Τὴν ὀφιντυς νὰ μέγῳ,  
 Καὶ χολίνα νὰ βανοῦσι.  
 Στὴν Ἐκκλησίαν παρῶσιν.  
 Καὶ αὐτὸ μετὰ βαγίων καὶ μαντίαν,  
 Αἱ ἀρχόρησες γυρίζου,  
 Καὶ ὡς σὺν μέγῳ ἐ' λουτροῦ,  
 Περιῶντας νὰ γυρίζου.  
 Νάχου αἱ ἀρχοντισσας αὐλας,  
 Παλάτια καὶ τετρακλίους,  
 Καὶ ἀνέε θυρῶς εἰς αὐτοῦς,  
 Καὶ ὑπερήφια εἰς ἐκείνους.  
 Νὰ σύρουνσιν ὑπαγῶς,  
 Στύς κάμπους νὰ τεντώνου,  
 Καὶ με γερῶκα καὶ σχολία,  
 Περιδία νὰ ζυγόνου.  
 Καὶ αὐτὸ πρῶτι μέγῳ γέροντες,  
 Μικροὶ καὶ κοδῆσάτες,  
 Ὡσαν ἐφορτιμῶνται,  
 Οὔτεν ἐξούμαν τότες.  
 Εὐρατος πῶς ἐκίτλοντα,  
 Καὶ πᾶσαν ἀνασῶσαν,  
 Καὶ ὁ κόσμος πῶς παρδέται,  
 Νὰ τοὺς εἰπῶμε βιάσαν.

Καὶ ὅταν ἐφυχοπονέθηκα,  
 Καμπόσον ἐλυπήθην,  
 Καὶ ὁ κόσμος πῶς παρδέται,  
 Νὰ τοὺς εἰπῶ ἐθυμήθην.  
 Εἶπατοὺς, ὁ οὐρανὸς κρατεῖ,  
 Καὶ ὁ κόσμος πάλιν σέκει,  
 Ἐπ' τὰ θυμάσω τίποτες,  
 Οὐκ ἐκλειψεν ἀπέκει.  
 Ἀνδρὶ καρτίζει γεωργεῖ,  
 Φντράνει καὶ μυρίζει,  
 Χρόνος ὁ δαδὲκἀμῶς,  
 Ὡ σαὺ τροχὸς γυρίζει.  
 Ἄλλοι τὸν κόσμον χαίρουνται,  
 Καὶ ἐσὰς οὐδὲν θυμοῦνται,  
 Καὶ ἄλλους εἰς πόνοι δαπανοῦν,  
 Για λόγουσας λυποῦνται.  
 Λέγουμας αὐτοὶ ὅπου χαίρουνται,  
 Ἐ' χου ἐδῶ μοιράδην,  
 Ἐκπὸς ἐδάφισαν εἰς τὴν γλῶσσαν,  
 Κ' ἐβάλεν εἰς τὸν ἄδῳ.  
 Αὐτοὶ λέγου ὅπου χαίρουνται,  
 Αὐτὲ μοιράδην ἔχου,  
 Ἀλλ' ἀπλησμονήσαντους,  
 Καὶ ἀπ' αὐτοῦς ἀπέχουν.  
 Μ' ἄχες τὸν βίοντους χαίρουνται,  
 Καὶ αὐτοῦς ἐλησμονήσαν,  
 Νὰ εἶπες οὐκ εἰδαντοῦς ποτὲ,  
 Οὐδὲ σὺν κόσμῳ ἦσαν.  
 Καὶ ἀνασῶσαν ἡ ἄσας,  
 Οἱ νῆς ὅπου ἐχηρέσαν,  
 Τάχα σεράναι δάτερον,  
 Νὰ βάλω ἐγυρέσαν.  
 Ἡ' μῶρα βᾶσα ἐβάλασιν,  
 Καὶ τὸν σαρὸν φοροῦσι,  
 Καὶ εἰς μοναστεῖα καθοῦνται,  
 Διὰ ἐπὶ παρακαλοῦσι.  
 Μῆμας τὸ κρίψης πέμας το,  
 Πῶς εἶναι πῶς διγυῖται,  
 Ἡ' με ἄλλος τῶρα χαίρουνται,  
 Καὶ ἐμᾶς οὐδὲν θυμοῦνται.  
 Καὶ ὡς ὁ δα τῶσον κόπῳνται,  
 Καὶ βιάζονται νὰ μέδου,  
 Ἐσίγησα τ' ὑποκριθεῖν,  
 Καὶ κόπῳνται μὴ πᾶδῳ.  
 Ἀκόντα τὰ θυρῶκα,  
 Μὴ τοὺς πληθύνωσι πόνοι,  
 Ἡ' πέμου μέσα ἐλογισμὸς,  
 Τὸτο δικὰ καὶ σῶναι.  
 Εἶπηκα γῆμα πωτῆς,  
 Κ' ἔσησα τὸ κεφάλιν,  
 Καὶ ὁμοῦς ὅπισθ' ἐγύρισα,  
 Μὴ μ' ἐρωτήσω πάλιν.

Καὶ



Καὶ ἰκένοι πάλοσ' ἀπὸς ἱμῖ,  
 Ἀρχῆσαν ἰσχυρίσαν,  
 Καὶ πρὸς τὸ πρῶτον ἰρωτήσαν,  
 Πάλιν μ' ἀνερωτήσαν.  
 Τί καρτερεῖς τὰ ποικιλεῖν,  
 Ἀνδρῶν ἐπιλογίσου,  
 Εἰς τὰ πονῶντων πόνοις,  
 Στὰ πάχωνων λυπήσου.  
 Καὶ κάπου σποκρίδιωτους,  
 Εἰπατοὺς τί ἰρωτᾶτε,  
 Καὶ τίμας βιάζεστε νὰ πῶ,  
 τὸ ξέρω καὶ μισᾶτε.  
 Εἰδότε τί γίνεται,  
 Μόνον ἰδᾷ οὐκ ἰσάνη,  
 Φίλον οὐκ ἔχει ὅπου ταρῇ.  
 Ἀλλ' οὐδ' ὁ παποδαῖνη.  
 Λέγειτο κ' ἡ παραβολή,  
 Ἀλήθεια καὶ ὄχι ψῶμα,  
 Πῦαί τὸν βάλοιμι ἐκ τῆς γλῶ,  
 Καὶ τὸν σκεπάσει χῶμα.  
 Λίγωτος πῶς ἀποκρίνη,  
 Τάχα δίχωςας τῆτο,  
 Ἀνδίσας σάνει νάσας εἶπω,  
 τὸ τίτιον καὶ τσοῦτον.  
 Πιλλὰ νὰ ἀνασναῖτε.  
 Νὰ μυριολυπηθῆτε,  
 Καὶ ὡς ἐξ ἀνάγκης ἔ' σπουδῆς,  
 Σπὸν ἀδῶν νὰ σφαρῆτε.  
 Ο' μὲν ὡς μ' ἰρωτητετε,  
 Θέλωσας τ' ἀναφέρει,  
 Σπὸν κόσμον πῶς πορεύεται,  
 Τὴ κατ' ἱνὸς τὸ τίρη.  
 Τινὲς ὅπου ἐχηρήφασιν,  
 Ἀλλῶν χεῖλη φιλοῦσιν,  
 Ἀλλοὺς ψελαμβαίνουσιν,  
 καὶ σὰς καταλαλοῦσιν.  
 Σπολίζουσιν τὰ ρούχασας,  
 Στρώουσι τὰ λινάσας,  
 Κ' ἔχουσι ἔ' λόγον μέσας,  
 Μὴ λίγου τ' ὀνομάσας.  
 Καὶ τὸν ἐξήσαν καρῶν,  
 Μὴ τίω ἐσὰς οὐμάσαν,  
 Εἰσάωσι οὐκ ἐξήσαν,  
 Ἡ μίραν ἢ ἐβδομάσαν.  
 Ζῶ τάσας ἐλογίζοντα,  
 Ἀλλοὺς τοὺς ἠγαποῦσαν,  
 Νὰ λείψεται σπουδαῖσαν,  
 Νὰ δῶγῃ τ' ἐπεδυμοῦσαν.  
 Καὶ ἀπλῶ ἐσὰς ἐδάφασιν,  
 Ταχα καὶ μαβρα ἐβόσαν,  
 Εἰσφορήσαν ἀπ' αὐτῶς,  
 Κ' ἐκαρῶ πάλιν τάλλα.

Καὶ ἀπ' ἐντροπῆς ἐδείχοντι,  
 Δάκρυα πικρὰ νὰ χύωσι.  
 Καὶ τότε λίγα μίσας,  
 Μ' ἄλλον ἀντρά νὰ μένωσι,  
 Ἀλήθεια μίρος ἀπ' αὐτῶς,  
 Εἰδείξαν νὰ χηρέψωσι,  
 Νὰ κατῶσι εἰς τὰ σκοτεινὰ,  
 Ἀντρά νὰ μὴ χηρέψωσι.  
 Καὶ εἰς ἐλιγοῦτ' ἴσον καιρὸν,  
 Εὐγῆκαν νὰ χηρέψωσι,  
 Καὶ νὰ ξετρέχουν Ἐκκλησίαι,  
 Τὸν βίονσας νὰ χαρίζωσι.  
 Βασοῦν κερὰ καὶ πατερινοῦς,  
 Φοροῦν πλατίαις ἀπάδες,  
 Ἀποτρομοῦν ἔ' ῥήκτουσιν,  
 Ἀγῆσας ὅσων παπάδες.  
 Καὶ ὑπὸ ταῖς ἔξι οἱ ἔπῃ,  
 Πᾶσα ἰσρῆλ καὶ σκόλλω,  
 Ἀπλὴν σφαλίσαν οἱ ἐκκλησίαις,  
 Καὶ ἀπλῶ μισέψωσι ὅλοι.  
 Τὰ μνηματάσας διασκελοῦν,  
 καὶ ἀπαύσας διαβαίνουσι,  
 Μὴ τοὺς παπάδες ταπεινὰ,  
 Κρυφὰ νὰ σωτηρίωσι.  
 Τὰ δαγγίλια νὰ ἐρωτοῦν,  
 Συγγνὰ νὰ οὐτομίζωσι,  
 Μ' ἐναν ὁμάτῃ νὰ γελῶν,  
 Μετ' ἄλλων νὰ κανίζωσι.  
 Ἀλλας ὑπὸ διαβατικῶν,  
 Ἀλλας μὴ ἐλίγον βρῶμα,  
 καὶ μὴ τῶν νυκτὸ σνωδῶν,  
 Κολπόνουνται εὐδ' ἔρῶμα.  
 Βλᾶ ὅσας πονοῦν ὑπὸ καρδίαν,  
 Καὶ ἀληθινὰ χηρέψαν,  
 Κάθουσι εἰς τὰ σκοτεινὰ,  
 Ἀνδρὰ δινέγυρῆσαν.  
 Ἀπῆχουσιν ταῖς ἐκκλησίαις,  
 Μισοῦν τὰ μονάσῃα,  
 Καὶ φεικτομαῖα λάνουσι.  
 Φράσουσι τὰ παραδύεα.  
 Εἴχουσι τὸν λογισμὸν παπαῖ,  
 Τὸν νοῦν ἐξαγοράν,  
 Τὴ κόσμῳ ταῖς συκοφανταῖς,  
 Φόγγουσι τὸ γυμᾶν.  
 Τὰ ὄρνια πῶς μαζώνουσι,  
 Εἰλάχετε εὐδ' βρῶμα,  
 καὶ ὅτις τὴ σαλάχισον,  
 Ὡς φαμελία εὐδ' δῶμα.  
 Οὕτως ἐκῆμαζώνουσι,  
 Εἰς αὐτὴς οἰπατίρες,  
 Λαὶ ἐξανάγκης κάμνουσι.  
 Ταῖς νυκταῖστας ἡμέρας.

Νά ταις κηλίσου πολεμοῦν,  
 Νά ταις ἐξόδαλου πάχυν,  
 Ἡκούσεται τὸ λαλοῦν,  
 Καί τιναί τὸ διδάσκου.  
 Κεράτ' ὦ τίς ὦρελά,  
 Νά κάθεςε εὖ ἀπὴντῶν,  
 Καί νάσε εἰς τὰ σκοτεινά,  
 Σαυ ὄριδα τῶν κοίτων.  
 Κερά καὶ δά ἐκτὰ φιλῶν,  
 Κατὰ δά ἐκτὰ νῶγια,  
 Καί πῆλ' ὅσον ἐκκλησίαν,  
 Νά κοῦς δού τὰ λόγια.  
 Τὴν βίον ὅπου σὺ βρισκεται,  
 Πράγματα τὰ συλλασαίς,  
 Ἀποδεστέα εἰς ἐκκλησίαις,  
 Καί σόντομα νά γέσης.  
 Μῆσε πλανίσῃ συγγενῆς,  
 Φίλος μέσε κομπόση,  
 Χαρά ὅπου εὖ εἰς ἐκκλησίαις,  
 Κ' ἔχῃ πῶχον νά δωσῇ.  
 Ἀλλ' ἀποχοῦν ὡς τὸ πουλιν,  
 Τὸ λέγουν κορυέλουτῶν,  
 Ὅπ' ἀνασχέση εἰς τὸ πύλῳ,  
 Ἀρτὰ σοπιά τῷ λῶπιν.  
 Εἰς αὐτὰ τὰ κολοῦνται,  
 Μόνον τὸν κόπον ἔχουν,  
 Καί ὡς φέρεται μὴ ξυλέποδα,  
 Εἴξε ζωνάτι τρέχουν.  
 Ἡκούσαν τὰ φωνάμα,  
 Εἴμαθαν τὰ φωτῶσαν,  
 Καί μίχῃ ἀνασναῖσαν,  
 Εἰς τὰ φωνά τὰ νύσαν.  
 Καί ἀλλήλων ἡσυντησάν,  
 Τάχα κορυά π' ἐμῶν,  
 Πάλιν νά μ' ἐρωτησάν,  
 Ὡς ἡκούσα τὸν ἕνα.  
 Καί ὅλλος τοὺς ἀρχιμίσιν,  
 Μᾶλλον ν' ὀναντελῶντη,  
 Λεγει τὸ ἀνῆγγελε,  
 Τοῦτο δικῶ καὶ σώνει.  
 Κ' ἐκείνοι πόλιν πρὸς ἐμῆς,  
 Μνημέας τ' ὀνειδίσης,  
 Ἄν δώτερον ἐρωτησάν,  
 Εἰπέμας τὸ ἀν' ὀρίσης.  
 Πᾶς ἑσπέρῳ τὸ λοιπὸν,  
 Οἱ ἀλλῆς μᾶς μανάδες,  
 Αὐτοῦνται ὑοίτους νά δοῦν,  
 Τ' παντρες τῶς νυφάδες.  
 Καί πῶς σέκου τὰ ἀπῆντῶν,  
 Δίχως τῶν ἐκκλησίαν,  
 καὶ νά δοῦν τὰ ρούχατους,  
 Δίχως τῶν ἐκκλησίαν.

Ἀντάμα λέγωντες μεσῆς,  
 Ἐχάσαν τὸ φῶστος,  
 Οὐδὲν δωροῦν τὰ γίνονται,  
 Οὐδὲ φηφοῦν τὸ βιοντους.  
 Ἀνασναῖσω ὅγιά σας,  
 Γιά λογουσας λυποῦνται,  
 Τὸν κόσμον ἐκκλησιονῶσαν,  
 καὶ ἑσᾶς μόνον θυμοῦται.  
 Κω ἀπῆντῶν τοὺς ἐσυντηχᾶς,  
 καὶ ἀπῆντ' ἀποκαθῶνται,  
 Ἐποίησαν χῆμα σωπῆς,  
 καὶ τὸ ἐρωτᾶν ἀρῆκαν.  
 Καί ἀνασναῖσαν κείπασιν,  
 Ὡς καὶ καλαλῶν,  
 καὶ ἀπῆντῶν πολυδῶν,  
 κ' ἐμῆς μὴ μουσολῶν.  
 Ἀκούσε τί ἔναι τὸ λαλοῦν,  
 καὶ τί τὸ τραγουδοῦσαν,  
 καὶ πῶς ὅσον τὸ λέγαν,  
 Δακρύων οὐκ ἐφυροῦσαν.  
 Χεῖρὲς νά ῥάγῃ τὸ πλάκῃ,  
 Νά σκορπίσῃ τὸ χῶμα,  
 Νά ὀφῶσῃ οἱ ταπεινοί,  
 Ἀπὸ τ' ἀνῆλιον σῶμα.  
 Νά γυρίσῃ ὁ ὀφῶμας,  
 Νά σῶσῃ ἡ ἐκκλησία,  
 Νά λαλήσῃ ἡ γλῶσσας,  
 Νά κοῦδῃ ἡ ἐκκλησία.  
 Στὸν κόσμον νά πατήσῃ,  
 Στῶν γῆν νά περπατήσῃ,  
 καὶ νά καθαρίσῃ τὸν γῆν,  
 Γεραῖα νά ἐβασῶνται.  
 Καί πῶν ἐμῆς νά σώσῃ,  
 Σπῶς ἑκούς τὰ ζαχάρια,  
 Νά δοῦν λόγος κ' ἐρχονται,  
 Οἱ λοιποὶ κατὰ δῶν.  
 Ν' ἀδῶν τίς νά ἐβῆκεν,  
 Στῶν σωπατησιῶν,  
 Καί τίς νῶμας ἐδέχθηκεν,  
 Στῶν πόρταν τῆς αὐλῆς μας.  
 Ἄν κατ' ἀλλήλων ἀρῶν,  
 Ὁ ῥῶκος τοὺς μᾶς ἐλέγαν,  
 Μὰ τὸν οὐρανὸν βασιλεῖα,  
 Τὸν ποικῆλ τὸν μεγαν.  
 Ἀνέπερεν κατακλῆμα,  
 Ἀντίσκηον ὁ χάρος,  
 Φυχῶν σῶμα γιά λογουσας,  
 Νά δῶναι μετὰ δῶν.  
 Καί ἡτίμε λόγια διλῶν,  
 Μὲ πῶναι ὅσον χῆμα,  
 καὶ μετ' ἀνασναῖματα,  
 καὶ τῶν δακρύων τὸ χῶμα.



Τὸν βίονμας ἀφέντε-φάν,   
 Καὶ ἀλλῶν τὸν ἔχαριταν,   
 Καὶ μ' ἄλλους χαίρουσται αὐτῷ,   
 Κ' ἡμᾶς ἀλησιμονήσαν.   
 Οὐαὶ τοὺς ἔδλι-φεν λοιπὸν,   
 Τῶν γυναικῶν τὸ θάρος,   
 Διατὶ εὐδ' ἄδῳ τοὺς πετὰ,   
 Συζώνταους ἐ' χάρος.   
 Καὶ ὅπου τὰ δακρυοῦς φηρᾶ,   
 Τὰ πόγιατους πεισδεῖ,   
 Λ' ὄρμιεν εἰς λιμνὴν κυνήγα,   
 Κ' εἰς τὰ βουὰν φαρδύγα.   
 Γιατὶ ὄντα δείχνη καὶ πονεῖ,   
 Τότες ἀναγαλιάζει,   
 Τῷ ἐντροπύτις ἐπεδυμᾶ,   
 Κ' εἰς τὸ κακὸν σπευδάζει.   
 Μένα ὁμμάτη μᾶς γελά,   
 Μετ' ἄλλον ἀναδακρυώνει,   
 Τὸ δάκρυον δείχνη ἐ' πονεῖ,   
 τὸ γέλιον ὡς κομπώνει.   
 Φίλοι τὸν δείχνη καὶ πονεῖ,   
 Γογγὺν τὸν ἐξωδιάζει,   
 καὶ πέρνει φθλὸν γιὰ σολδῖν,   
 Καλὰ καὶ δὴν τὸ ξάζει.   
 Καὶ ὑπὸ τῷ φῶλ' ἀσημαδᾶν,   
 Α' π' αὐτὸν ἀγκυλάειν,   
 καὶ ἀνδρὶ παρὰκτος ἐ' καιρὸς,   
 Περὶ τὸ κιντινᾶειν.   
 Καὶ ἀπῆτης τὰ κατέμαδαν,   
 Ε' μυριανὰς νάξαν,   
 Ε' χαμηλῶσαν τῷ φανῶν,   
 καὶ τὸν σκοπὸν ἀλλάξαν.   
 Κ' ἐδέκαπν τὸ μάγουλον,   
 Ὡς οἶδα εἰν παλάμῳ,   
 Καὶ τρέχασι τὰ δάκρυάτους,   
 Ὡς τρέχει τὸ ποτάμιν.   
 Καὶ ὡς οἶδα ἐγὼ τῷ κύπλωτους,   
 Τῷ ἔδειξαν ἐπίσω,   
 Μ' ἔδοξεν τότε ὁ λογισμός,   
 Νὰ πὺς ἀναρωτήσω.   
 Δέγωτους πόθεν καὶ ὑπὸ πῶν,   
 Καὶ τὴν πὸς ὁμάδῳ,   
 Καὶ πότες ἐκατέβητε,   
 Καὶ τὶ καιρὸν εὐδ' ἄδῳ.   
 Ἀκόνταμου τὸ ἐρώτημα,   
 Κάτω εἰν γλῶ ἐπέσαν,   
 Ε' κλά-φεν καὶ τὸ βλέμαντους,   
 Πάλ' εἰς ἐμῶν τὸ σφεί-φεν.   
 Αὐτὸ λέγουσι τὸ ρῶτημα,   
 Πλέον μὲν τὸ ρωτήσης,   
 Μήμας πληθύνει κίνδυνος,   
 Σιγῇσ' αὖθις καὶ ὀλέθους.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπ' αὐτοῦς,   
 Εἰς ἐπαρυγορήδῳ,   
 Καὶ ταχὰ ἐσραφῶ εἰς ἐμῶν,   
 κ' ἥτις ἀπικλορήδῳ.   
 Λοιπὸν ἀπῶν π' ῥωτησες,   
 Θέλωσσι τ' ἀναγγεῖλαι,   
 Ὡς ἐξανάγκης ὑποδᾶ,   
 Μετὰ πικρὰ τὰ χεῖλη.   
 Μεσ' ὑπὸ τῷ πατερίδαμας,   
 κατ' ὀρμίαν κρατῶν,   
 καὶ ποῖαν πατερίδαν ἐρωτᾶς,   
 Δύττερον νὰ σοὺ πούω.   
 Ε' μᾶς μὲν ἡ πατερίδαμας,   
 Ὁ ποῖαι τὸ λογάειν,   
 Ὡς ὑπὸ φύσιν καὶ λοτρυῖ,   
 Ε' γάργοντα τὸ φερῶν.   
 Τόπος ἀγέρος ἀδιαβάτος,   
 Καὶ ἥδ' πουλιῶν τὸ δάσος,   
 Ε' καὶ ἐδείχθῃ περὶ φίλα,   
 καὶ πληθύνει τὸ θράσος,   
 Καὶ ὅπου τὰ κόσμῳ τῷ στρατιᾶν,   
 Ε' νικησεν τὸ πάλιον,   
 καὶ ὅπου τὰ κόσμῳ ἀφέντε-φάν,   
 Τὸ μέρτικον τὸ κάλλιον.   
 Ἡ' τὸν καθρέπῃς τ' οὐρανοῦ,   
 Ἡ' τὸν τὰ κόσμου εἰκὼνα,   
 καὶ ὡς αὐτὰ ζάρια ἐβαλεν,   
 τὰ ἔξῃ κρατειντόνα.   
 Ἡ' τὸν ἡ κεῖς τῆς σοφίας,   
 Τῆς βασιλείας φεγγάειν,   
 Μαῖα τῆς πλουσιότητος,   
 καὶ τῆς εὐφροσύνης ἱππάρειν.   
 Ἡ' τὸν ἀντίθετον σκαμνῶν,   
 Τῆς βασιλείας τῆς εἰρήνης,   
 Καὶ τῆς ἀλαζωνίας ἀγγιῶν,   
 καὶ τῆς διπλῆς τῆς γνώμης.   
 Εἰς αὐτῷ ὁ πατέραςμας,   
 Ἡ' τὸν εἰν πόλιν φῶτος,   
 Ναφῆγγι ὡς ἥλιος τὸ πουργὸν,   
 Καὶ ὡς φέγγος εἰς τὸ σκοτός.   
 Εἰ' χαμῶν φῶτιν ἀδελφῶν,   
 Ὁ κάπου παντρεμένῳ,   
 Μακρὰ ὑπὸ τὴν πατερίδαμας,   
 Ἀπὸ καιροῦ σαλιν' ἔλῃ.   
 Ε' ὁδὸν τῶ πατέραμας,   
 Εἰς αὐτῷ νὰ μᾶς εἴλῃ,   
 Νὰ συγχαροῦμεν μετ' αὐτῷ,   
 Ὡς ἀδελφοὶ καὶ φίλοι.   
 Καὶ κότεργον ὑπὸ σκάφου,   
 Ὁ εἰσε ναυματῶσιν,   
 Νὰ τὸ κοσμίωσιν αὐτομά,   
 Ε' ὅσον εὐπλῶν νὰ ξάσω.



Τὰ παλικάρια ἰόρνασαν,  
 Ὀμπρός του τοὺς ἰτίνα,  
 Κ' ἔμπερνον ἱκτὺς τρεῖς τὲς δύο,  
 καὶ δὴ τοὺς δύο τὸν ἕνα.  
 Καὶ ἀπῆλθον τὸ ἀτρέπτερον,  
 Ἀπ' ἄρματα καὶ πλοῦτη,  
 καὶ πολεμάρχους δ' ἄρχονταί,  
 καὶ ἀπ' ἀφοντίων ποσούτων,  
 Ὁ αὐτὸς, ἰσὶβη μετ' ἡμᾶς,  
 Κ' ἡκέτις μ' αὐτὸν αὐτάμα,  
 καὶ ὀρίχθην τὴν οἰκονομίαν,  
 Ὡς ὁμορφόντι παῖγμα.  
 Καὶ τὸ τ' ἐγόνα τήσασθαι,  
 Ὡς ὤρεσεν ὁμπρός του,  
 καὶ ὅλους ἡμᾶς εἰς προσόχην,  
 Ἐκίνησεν αὐτόν του.  
 Διὰ λόγου μας ἐκόπητον,  
 Μόνον διὰ ἡμᾶς ἐβιάδην,  
 κ' ἔπειν εἶναι παρακαλῶ,  
 Γῆς καὶ οὐρανοῦ τὸν πλάσιν.  
 Καλὰ νὰ πᾶν, καλὰ καρδοῦν,  
 καλὰ νὰ διὰ γύρου,  
 Κ' εἰς τὸ τράπεζιόν μου καλὰ,  
 Νὰ τοὺς εἰδῶ περγύρου.  
 Καὶ ἀρόπυμας αἰχμήθην,  
 Ἐδάκρυσεν καὶ ἐξέβην,  
 Καὶ τὸν ὑπὸλοιπον λαόν,  
 τὸ τ' ὤρεσεν κ' ἐσίβην.  
 Κ' ἐδειξεν μὲ τὸ χεῖρinton,  
 Τότε νὰ συκοδομήν,  
 καὶ τὴν ὁδὸν τῆς δρομυμίας,  
 Σωῖτομα νὰ κρατῶν.  
 Παρ' αὐτὸν ὁ κόμης ὤρμησεν,  
 καὶ ἤρχισε νὰ ὀρίσῃ,  
 Τοῖς ἐξῶθεν παραγιαλίαν,  
 Νὰ λυσωμεν πλοῦσιον.  
 Καὶ δώκεν τὰ βούκινα,  
 καὶ τὰ πεγνίδια ἐπαῖξαν,  
 κ' οἱ ναῦτες ἐκαδίσασιν,  
 Ὡς εἶδαν καὶ διαλέξαν.  
 Τὸ σιδερον ἐσῆκασαν,  
 Τοτ' ἐλασάν ἐσφῶσαν,  
 κ' ἐκέρθη βόλταν λάμνοντας,  
 κ' ἐσῶσεν εἰς τὴν ὁδόν.  
 Ἡεῖν νὰ ποχαιετήσουσιν,  
 Ὁ ἄλλοι φωνὴν ἔσειραν,  
 καὶ τῆς ὁδοῦ τὸ δέλημα,  
 Ἐκτὴν κεφαλῇ ἐπῆραν.  
 Λοιπὸν τῆς δρομῶν τὴν ὁδόν,  
 Ἐπῆραμεν καὶ τότες,  
 Ὁνοὺς μᾶς ἐκλονίζετο,  
 Τὸ σρέμμανε ποτες.

Καὶ ὁ λογιμὸς ἐκόπητον,  
 Καὶ εἰς κακὸν ἐκίνα,  
 Τὸν θάνατον τὴν ξυντίαν,  
 Ὁνοῦμας ἐπρομείνα.  
 Τρεῖς ὄρες οὐκ ἐτρέχαμεν,  
 καὶ χάρθηνεν τὸ κάστρον,  
 Κεῖς ἄλλω μιᾷ ἐσπέρωσεν,  
 κ' ἐφάνην παρῶπον ἄστρον.  
 Κ' ἐδειξεν τὸ τ' ἐξάσερτα,  
 Ὁμοῖως καὶ διὰ μεγάλην.  
 Ἡ νύκτα ἐκαλοφῶρεσεν,  
 Τὸ δὴν ἐπῆκεν ἄλλη.  
 Τὰ παλικάρια ἠγάλλουντα,  
 Ὁ ἄλλοι ἐκαλοφῶρουσαν,  
 Καὶ μετὰ πότου καὶ χαρᾶς,  
 τὸν δρομὸν ἐκρατῶσαν.  
 Ἐκεῖ παρὸς τὸ μεσάνυκτον,  
 Ἡ ξάσερτα ἐσκοτίδην,  
 Οἱ ἀνέμοι ἐταράχθησαν,  
 Κ' ἡ θάλασσα βροχιδίην.  
 Ἐσυχνοβρόντα κ' ἤσφαθην,  
 Κ' ἡ σιωπὴ πόναντον,  
 Πῶς νὰ ποροφέρει κίνδυνον,  
 τότες οἰκονομάτον.  
 Καὶ ὡς τῆς σφαγῆς τὸ παρῶπατον,  
 Εἰς τῆς σφαγῆς τὸ χεῖρinton,  
 Κεῖται δὴ κ' ἀπαντοχῆς,  
 Καὶ βλέπει τὸ μαχαῖρον.  
 Οὕτως ἐμῆς τὸν θάνατον,  
 Ἐμπρός τιν ἐθαροῦμεν,  
 Στὸν ἄδην νὰ κατίβωμεν,  
 Ὡς παρὸς ἐκράτῶμα.  
 Διὰ τὴν τὰ κύμα τ' ἤρχονταν,  
 Ἐναντίον τῶν ἀνέμων,  
 Κ' οἱ ναῦταις ἐροβήθησαν,  
 Κ' ἤρχησασιν νὰ τρέμου.  
 Κ' ὁ δὴν κατὰ τὸν ἐσῶσεν,  
 Μὲ τὴν βροντὴν καὶ χιόνιν,  
 Καὶ ὅμα τὸ σῶσιν ἠρπάξαν,  
 τ' ἀριστερὸν τιμίνην.  
 Τότε τὸ ξυλον ἐπέσεν,  
 Στ' ἀριστερὸν ἐπάγειν,  
 Κ' ἐπῆκεν κτύπον φοβερόν,  
 Καὶ ὡς ἐδειξεν ἐρᾶν.  
 Καὶ δῆτερον μᾶς ἐσῶσε,  
 Κόμαμε τὸ κατὰ τὸν,  
 Καὶ τὸ νεκρὸν τ' ἀμετρεῖτον,  
 Μᾶς ἐκαμην κυβούρην.  
 Ἡ ὑρεμίας ἀελαμποςοῦς,  
 καὶ σφικταρχαλισμένους,  
 Ἡ τῆς θανάτου συμφορὰ,  
 καὶ ἀπειρα λυπημένους.



Κ' εἰς τὸν θυδόνμας ἐρέηξεν,  
 Ἀγκαλιασέως ὁμαδῶν,  
 Καὶ ὁ χάροςμας ἐδέχθηκεν,  
 Σύμφυχτος εἰς τὸν ἄδῶν.  
 Καὶ τ' ἄλλον τότε τῷ καῷ,  
 Οὐκ εἶδμεν τι εἶχον,  
 Ἀμὴ χωρίσθημεν ἐμῆς,  
 Καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐμᾶς ὡς ξένοι.  
 Ἡμῶν ἐγὼ εἴκοσι χρόνων,  
 Καὶ αὐτὸς λίγον πλεονέκῳ,  
 Καὶ ἐμάδης στεφανώθημεν,  
 Κ' εἶχεν καθεὶς τὸ τέκῳ.  
 Διατῆτο μᾶς ἐδίδθηκεν,  
 Ἀντάμα τὰ ταφῶμεν,  
 Καὶ ἀντάμα νὰ γυρίζωμεν,  
 Καὶ νὰ συμπερπατῶμεν,  
 Κ' ἐμῆς σὺν ἄδῳ σῶνοντας,  
 Σῶναι κ' ἡ ἀδελφήμας,  
 Καὶ βάσαν βρέφος κ' ἤρχετον,  
 Καὶ τὸ σραγῆν καὶ δέϊμας.  
 Ἐσκόλαβον τὸ βιαζέτον,  
 Ἐπαυσεν τὸ σπουδέειν,  
 Καὶ βλέποντας τ' οὐκ ἐλπίζεν,  
 Ἡρῆσε νὰ θαυμάζει.  
 Πῶς εἰς τὸν ἄδῳ ἐβλεπεν,  
 Τοὺς ἡξῶμεν ἐξ ὕσαν,  
 Τὸ πῶς σὺν κόσμον ἐχασαν,  
 Τοὺς εἶδεν καὶ πονοῦσαν.  
 Καὶ μετὰ τῶτον τὸν σκόπον,  
 Ἐσκεν καὶ σωτήρα,  
 Καὶ διοτίδα νὰ μὴ ἐξαργῇ,  
 Καὶ νὰ πισθῇ μείρα.  
 Καὶ κάπου ἐπισώθηκεν,  
 Κ' εἶδεν καὶ γνώστημας,  
 Καὶ ἀπήτις μας ἐγνώρισεν,  
 Ἡρῆσε καὶ σήμωσέμας.  
 Καὶ τὸν κατ' ἐνα ἡρπαξε,  
 Μὲ πόνον καὶ ἀγκαλιάδῳ,  
 Κ' ἔπειτα σὸ τραχήλημας,  
 Ὡς σερ δακρυμαδῶν.  
 Καὶ μετὰ δακρυὰ ἐκίνησεν,  
 Σιῶ ὄφιντης νὰ κλίτη,  
 Κ' ἔπεμας ἐξενίζοντα,  
 Τάχα καὶ νὰ σθ' ἐκείνοι.  
 Τοὺς εἶχα ὁμμάτια κ' ἐβλεπα,  
 Τοὺς εἶχα φῶς καὶ δάρον,  
 Ἐντιμοτάτους ἐβλεπα,  
 Λαμπρὰν σολῶν ἐφόρου.  
 Ἐκλεσεν ἐκείνη εἰς μίαν μερὰν,  
 Κ' οἱ μῆς ὁμοίως εἰς ἄλλῳ,  
 Καὶ μετὰ δάκρυα ἐσωτυχῶν,  
 Καὶ ῥωτήσεμας πάλιν.

Μοτὲ τὸ βλέπω ἐγίνετο,  
 Πῶς τὸ θαρῶ ἐσωέβη,  
 Καὶ πῶς ἡ τύχη ἐναντίοτας,  
 Νὰ σβύσῃ ἐσυγκάτεβη.  
 Καὶ διακλῶ ὅρα πῶς ἐβῶν,  
 Νὰ τῆς σπαρτάδῳμεν,  
 Εἰς ὅτι μᾶς ἐρώτησεν,  
 Κατὰ λεπτῶς νὰ πῶμεν.  
 Καὶ τὸ τ' ἀπηλογήθημας,  
 Μετὰ δακρύων καὶ πόνου,  
 Καὶ ἔπαμεν τόμας ἡφερν,  
 Ἡ συμφορὰ τῷ χρόνου.  
 Πῶς τῆς θαλάσσης ὁ κίνδυνος,  
 Πῶς ἡ φθορὰ τ' ἀνέμου,  
 Στὴν ἄδῳμας ἀπίστων,  
 Δίχως αἰτίαν πολέμου.  
 Ἐρχόντας τότε εἰς ἐσέ,  
 Μὲ πόθον νὰ σὲ δῶμεν,  
 Μὲ τῷ πατρόςμας τῷ δέχῃν,  
 Καὶ πάλιν νὰ σραφῶμεν.  
 Ἡ δέχῃ κατὰρα γίνετον,  
 Κ' ἡ προσδελχίτου βάρος,  
 Καὶ θανάτος ὁ δρόμοςμας,  
 καὶ τὸ ταξίδῳ χάρος.  
 Καὶ τῷ ποτ' ἐγίνετον,  
 Λέγω μικρὸν σημάδῳ,  
 Ἀκοιὰ σπὸ τὰ ρούχμας,  
 Βλέπεις ὕγρα μοιραδῖν.  
 Ἀκόντᾶμεν τὸ ἐρώτημας,  
 Ἐκλεσθῇ καὶ δρῶντον,  
 Κ' εἶπεν οὐαὶ τοῖς καρτερεῖ,  
 Τὸ δεινὸν μαγνᾶτον.  
 Ο' πῶς σὺν ἄδῳ ἐπέφαν,  
 Μίαν νύκτα μίαν ἀστέραν,  
 Τοὺς εἶχαν παρηγορίαν,  
 Γίους καὶ θυγατέραν.  
 Τὸν χάρον τοὺς ἐσπείρασαν,  
 Θάνατον ἐδερίσαν,  
 Κόπους τοὺς ἀγονίζοντα,  
 Ἀλλῶν τοὺς ἐχαρίσαν.  
 Ἀπῶς ἦτον ἡ δοξατοῦς,  
 Λουλαῦδιν ἡ χαράτων,  
 Διὰ ταῦτα ὁ ἥλιος ἡφερν,  
 Τὸ δεινὸν μαγνᾶτον.  
 Στὰ χιόνια ἐδεμελιώσαν,  
 Κ' εἰς τὸ νεκρὸν ἐκτίσαν,  
 Τόραν τὰ χιόνια ἐλύσαν,  
 καὶ τὰ νερὰ σκαρπίσαν.  
 Τὸ δεμελιώσαν ἔπεισαν,  
 Τὸ ἐκτίσαν ὀρέγειν,  
 Καὶ ἡ καρδιάτους μὲ σπαδῶν,  
 Δίςμοδὸν τότε ἐσφάζῳ.  
 Ἡ τύχη



Ἦν τύχη τὸ δοξάζαντες,  
Ἐναντίον τῇ κοκίᾳσιν,  
Κ' ἀπαίρεσιν τῶν σπουδάντης,  
Ὡς τ' αὐτῶν τοὺς ἐφτάσιν.  
Μι τὴν καρδίαντους ἔκαρην,  
Σημάδην τῇ τοξότης,  
δ' ἐρρήξιν τῆς σαυγίταισιν,  
Ἀπὸ ὕστερον αἰς πρῶτον.  
Καὶ ἀπ' ἑλπίς μία δὴν ἔσφαλεν,  
Ὅλους ἐπληγυσέντους,  
Πῖ νὰ πῶς δαῖσιν δὲν εἴχετο λεία,  
Διὰ τὴν ἐδαρετωσέντους.  
Καὶ ἀπῆλπεν ἐδρῶνισαρεθ,  
Καὶ ἐκλάβετο ὁμάδην,  
Τότε τὴν ἐρωτήσαρεθ,  
Καὶ σὺ κατὶ σὸν ἄδην.  
Ἀδόνταμας τὸ ἐρετήμα,  
Ἐκλάβετο καὶ λυτήδην,  
Καὶ ἀροτοῦ ἐσφάδην πρὸς ἡμᾶς,  
Ἦ τις ἀπλορηδὴν.  
Καὶ πάντα σὰ κρεββάτινμου,  
Μυροδωρεθουρδὴν,  
Ὅτε μὲν μὲν μ' ἐφάνετον,  
Ἦ μουν ἐγκασαρεθὴν.  
Ἐσκημίου σὸν ὑπνοσμου,  
Καὶ τινὲς μὲ λαλῆσαν,  
Καὶ λεγοῦν μετὶ κάδεσαι,  
Τὰ δελφιάσου ἐβουλήσαν.  
Ἐὰν τὰ ἐντυσμου ἐπίσταν,  
Καὶ συχοπὴν μ' ἐσέβη,  
Καὶ πῆγην κάτω τὸ πεδὶν,  
Καὶ αἰὼν ἡ ψυχῆμου ἐξέβη.  
Ἦ τις ἐχάρος μ' ἐδωκεν,  
Θάνατον εἰς τὴν θῆραν,  
Ὅ μοῖος τὸ βρέφος τὸ βασῶ,  
Ἐπῆρα μετὰ θῆρα.  
Ἀπὸ τὸν κόσμον μ' ἐδωκεν,  
Μόνον αὐτὸ μοιράδην.  
Τάχα νὰ πῶς αἰεσίην,  
Καὶ σιωδῶν σὸν ἄδην.  
Καὶ δὲ σὰ ξημεράματα,  
Ἐσώσεν ὑδρήτης,  
Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐσημωσεν,  
Καὶ σιωδῶν σὸν ἄδην.  
Ἀπῆλπεν χάρισε ἀπ' αὐτοῦ,  
Καὶ πλὴν μὲν ἀργώσης,  
Ἐμπατοῦ χέρον τὴν αὐλήν,  
Καὶ τὸ χέρος ἡς νὰ δώσης.  
Κ' εἰς ὦραν ὀκνηοῦτῃν κηλῶν,  
Πέντε διὰ μᾶς ἐσώσαν,  
Κ' ἐρρήκταν ἐκ τὸ σέμακτους,  
Πύρινον ἔξα γλῶσσαν.

Ἀρματοῦρδὴν πῶρτω,  
Ἀγροτάται καὶ μῦροι,  
Κ' ἔχον τὴν ἑλπίν ἀχνημν,  
Μαύρην ὡς αὐτὴ συναῖσαν.  
Πόδια· ἐνύχια, καὶ πῆρα,  
Σαὶ νυκτερίδας ἔχον,  
Καὶ ἀγροτάτας αἰκίλισαν,  
Ταῦταμας ἐαυτήσαν.  
Καὶ πρὸς τὸ τέλος ἔπαυσε,  
Τάχα δαρρῶ ὀκουσέστα,  
Ἐπάσε τὰ θῆρα,  
Καὶ ὅλα κατέμαδίστα.  
Κ' εἰς τὸ μὲν βιάζετο νὰ σὶ πῶ,  
Τοῦτο πάτε ἐγγὴν,  
Λαμβάνω μ' ὑπὸ τὸν καρπὸν,  
Καὶ ὑπὸ τῆς ναυῆμου διήγει.  
Διὰ τὸν σὸν ἄδην τὸν πικρὸν,  
Ἦ λῆος οὐκ αἰατέλλει,  
Οὐδὲ τὸ φέγγος τῆ οὐρανοῦ,  
Τὸν ξηλαμπερῆντον σέλλει.  
Χρόνος ἐδῶ οὐ γίνεταί,  
Ἦ μέρα οὐ χαορῆς,  
Ἀλλὰ τὸ σκότος τ' ἀμετρον,  
Τρέχει καὶ ὁμοῦς τινίξει.  
Καὶ ἀπῆλπεν μ' ἐδῆγηθηκεν,  
Ἐσημωσεν καὶ σάδην,  
Καὶ ὡς ἐδείξεν ἐδέχετον,  
Διὰ τὰ τῶν πῶν νὰ μάδην.  
Στὴν μέστωπος δὴν δῶνται,  
Ζονάρεθ νὰ βασάδην,  
Ἐδῶ δὴν εἶναι ἀπαγῶς,  
Τὴν σκόλιν διὰ νὰλλάδην.  
Τὸ χῶμα πῦρ ἐπάτησαν,  
Ἐναι σὺν κεφαλήτους,  
Καὶ κάτω σὰ ποδάρατους,  
Ἐπῆσαν τὸ μακίντους.  
Τὰ μάτιατους ἐσβεσάν,  
Τὰ ὄρατοπλουμισθῆν,  
Τὸ χῶμα τὰ ἐσκέπασεν,  
Κ' εἶναι κατακλεισθῆν.  
Τὸν κόσμον πλεον δὴν θιροῦ,  
Ὡσαν τὸν ἐδωρῶσαν,  
Ὅν τιν ἐξούσιν οἱ πῶχοι,  
Κ' ἐδῶ πολλὰ παυοῦσαν.  
Ἦ ὕφινους οἱ ἀμορφος,  
Κάπο τ' ἦτον λουσμένῃς,  
Τὸρα ἐφαγῶδην εἰς τὴν γλῶν,  
Κ' εἶναι πολλὰ βλαμμένῃ.  
Ἦ γλῶσσάτους ἡ ἐλενῇ,  
Δὴν ἡμπορεῖ νὰ λαλήσει,  
Ὡς γιὰ νὰ πῇ τὸ δίκιοντης,  
Καὶ νὰ τὸ ἐμικήσῃ.



Τὰ χεῖράτους δὴν δυνάμει,  
 Ἀπανα νὰ σηκώσω,  
 Οὐδὲ νὰ τὰ μαζεύω,  
 Οὐδὲ νὰ τὰ ξεπλύνω.  
 Τὸν δεξιότατος νὰ δοξάζουσι,  
 Μὴ τὴν ταπεινοσύνην,  
 Γιὰ νύμφη ἢ ψυχούλατους,  
 Μικρὰν ἐλεημοσύνην.  
 Τὰ ποδιότατος τὰ ὁμορφά,  
 Τόρα σὺν ἄλλω εἶναι,  
 Καὶ τρώγεται καθ' ἡμέραν,  
 Ἀλλ', κρέμας πῆναι.  
 Καὶ νὰ περτάτουν ποτὶ,  
 Καὶ νὰ ἐπηλαλήσαν,  
 Τάσα ὅπουμαι εἰς τὴν γῆν,  
 Σκόλικες τὰ λυγίσαν.  
 Τὰ χεῖρ κατεμύριον,  
 Καὶ κόπῳ ἢ καλίσαν,  
 Οἱ δεξιότατος χριστικῶν,  
 Κ' ἔπεσαν τὰ μιναῖτους.  
 Τόπος τε λέγωμεν τὰ πῆς,  
 Δίχως ἢ πτακίονμας,  
 Τὸν ἀμετρούμας τὸν βλαμὸν,  
 Τὸν ἔχου τὰ κομμάτιας.  
 Ἀλλαχὲ νὰ πονήσωσι,  
 Καὶ νύμφας λυπηθῶσιν,  
 Νὰ ξεζαρώσῃ ἡ χεῖράτους,  
 Καὶ νύμφας θυμηθῶσιν.  
 Διατῶσι παρακλιῶ,  
 Βλέπε μὴ λησμονήσης,  
 Νὰ πᾶς αὐτοῦ σὲ σπῆνμας,  
 Καὶ νὰ τοὺς ὀμιλήσης.  
 Εἰπὶ καὶ τὰς γυναικάμας,  
 Εἰπὶ καὶ ἢ παιδιόναμας,  
 Νὰ δώσωσι πολλὰν πτωχῶν,  
 Ἀκόμοι ὑπὸ ἢ βίονμας.  
 Νὰ πόφουσι τὰς φυλακίς,  
 Φωμὶν κρέαν καὶ ἀλόφειν,  
 Γιὰ νὰ ἔχομεν κ' ἡμῶς,  
 Πολλὴν ἢ γλίστῳ χάριν.  
 Ἀποιάσω τὴν διάταξιν,  
 Τὴν ἐποικα σὺν κόσμον,  
 Καὶ δὴν ἀρῆκα κανόνος,  
 Πλὴν ἢ παιδιόναμον μόνον.  
 Θαρρύντας ὁ κακότοχος,  
 Νὰ ποίσω ὡς γὰρ μὲν α',  
 Γιατὶ ἔταν ἡμῶν ζωντανός,  
 Κακάχα καμωμέν' α'.  
 Διὰ ταῦτοσε παρακλιῶ,  
 Πάλιν μὴ λησμονήσης,  
 Νὰ πᾶς ὡς εἶπα σπῆνμας,  
 Καὶ νὰ τοὺς ὀμιλήσης.

Καὶ πρὸς ἐμὴν ἐγράψαν,  
 Πάλιν νὰ μ' ἐρωτήσω,  
 Τοῦ κόσμου τὰ ἐντάματα,  
 Κατὰ λεπτὰ νὰ κούσω.  
 Μὴ δυνάμει τ' ἀποκρίθῃν,  
 Καὶ παρὰ ἀγαπήναι,  
 Διὰ τὸ σπουδάζειν τῷ τραφῆναι,  
 Κ' εἰς τὴν φαντασίαν ἀφῆναι.  
 Εἰ ἔλατε πλέον ἐρώτημα,  
 Μόλιε τραφῆν τοὺς εἶπα,  
 Λέγω μῆτρο καὶ κάρτερησε,  
 Νάρθω ἢ αὐτοὶ ὑποὶ λούτῳ.  
 Μήπως καὶ θέλουσι καὶ αὐτοὶ,  
 Κάτι, νὰ παραγγείλω,  
 Καὶ ὑπὸ τὸν ἄλλω τὸν πικρὸν,  
 Πιτάνια, διὰ νὰ σείλω.  
 Ἀλλήλους ἔσωτ' ἡμῶν,  
 Κ' εἰς ἀπ' αὐτοὺς ἐγράψω,  
 Καὶ κοιταπῆδα μὲ σπουδῶν,  
 Ὡς πολέμα τὸ λάφειν,  
 Καὶ εἰς ὅραν ὀλιγούτ' ἔκλειν,  
 Βλέπω φουσατὸν κ' ἡρῶν,  
 Δὴν ἔχον μῆτρος τὸ ἐβλεπα,  
 Κ' ἔρχετον ἀπ' ἐκείθων.  
 Εἰδα νέους, καὶ λιγερῶς,  
 Ἀνδρες, καὶ παλικάρια,  
 Πολεμάρχους μὲ σπαθία,  
 Γυμνὰ κιχῶς φυλάκια.  
 Καὶ σκορπισμένους ἀρχόντες,  
 Πέζους, καὶ καβαλάρους,  
 Νάχωι μὲ αὐτοὺς ὑποταγῶν,  
 Ρ' ἡτορες καὶ νοδάρους.  
 Εἶδα Διακόνους ἢ ἐκκλησιαίς,  
 Πισκότους καὶ παπάδες,  
 Κ' εἰς τὸν πᾶσαν ἀνδρόγυνα,  
 Ταμφοὺς μὲ τὰς νυράδες.  
 Εἶδα καὶ φέραν σκαμνία,  
 Νὰ κάτζωι νὶ νοδάρου,  
 Κοινὸν ἐκράτει ἐκαθ' εἰς,  
 Χαρτῶν καὶ καλαῶν.  
 Κ' ἔχον καθ' ἡς τρυγύρουτου,  
 Φουσατὸν νὰ τὴν βιάξῃ,  
 Ἄλλες πιτάνια νὰ ζητᾷ,  
 Ἄλλος χαρτῶν νὰ κράξῃ.  
 Σήμερ ὑποσολάτορας,  
 Μισῶγει νὰ λαλοῦσιν,  
 Βιάζωι πολλὰ μὴδὲν ἀργῆς,  
 Ὅ γὰρ νὰ τὸ βασοῦσιν.  
 Κ' ὕρ' α' πιτάνια ὑπὸ σπουδῆς,  
 Ἐκ τοῖς γραφίαις ἐπέρναν,  
 Ἄλλοι ἐβλεπα τὰ βούλωναν,  
 Καὶ ἄλλοι ἀνικτὰ ταφέρναν.  
 Τόσον



Τόσον μὴ καπατήσαν,  
 Πιτάκια νὰ μὲ δάσωι,  
 Οὐκ ἔφριξα θαρρότατους,  
 Καὶ ἱτραπὴν πρὶν νὰ σώσωι.  
 Οἱ τοὶ τὰ χεῖρα ἱσηκῶσαν,  
 Καὶ πρὸς ἡμῖ θωροῦσαν,  
 Ἐπ' αὐτὰ πιτάκια ἱκράζαν,  
 Βάσα χαρτῖα καλοῦσαν.  
 Καὶ ὡς ἀπὸ λόγουμας γραφίς,  
 Αὐταῖς βάσα μετέσου,  
 Ἀπὸ τὸν ἄδλιν τὸν πικρὸν,  
 Καὶ βλίπε μῆσου πίσσω.  
 Ἀλλοὶ καὶ ἀπὸ λόγου σου,  
 Εἰπὲ τοὺς πονεμένων,  
 Τοὺς εἰς τὸν ἄδλιν ἔχετε,  
 ἀπὸ καιρὸν θαρμούς.  
 Τὸν οὐρανὸν σερδύγουται,  
 τὸν ἥλιον δὲν θωροῦσαν,  
 τὸ χῶμα ἔχου σαββανόν,  
 Τὴν γλῶσσο σου φοροῦσαν.  
 Στεφανῶν ὅτι ἰφόρισαν,  
 Ἀπὸ μερτίαν καὶ δάρλιν,  
 Τώρα τῆς γῆς τὸν κορνιαρκτὸν,  
 Ἐχου ὁ διὰ στεφανῶν.  
 Εἰσὺς πάλιν παρακαλῶ,  
 Ὡς τε ὁποῦ νὰ ζῆτε,  
 Κάμνετε διὰ τὸν Χριστὸν,  
 Αὐτὴ πῆν πορπατᾶτε.  
 Ὅτι διὰ ταῦτα ἄρεμαν,  
 Δίχως κανέναν κόπον,  
 Ἐκεῖ ὁπουδίλετε εἶπα,  
 Μὴ βίαν πολλὴν καὶ κόπον.  
 Μήσε πλανήσι συγχύης,  
 Γυνᾶκα ἢ παιδίνοστο,  
 Νὰ τοὺς ὕψις τίποτας,  
 Δώσεις διὰ τὴν ψυχῶ σου.  
 Ἀμὲν χαρὰ τὸν ἀνθρώπον,  
 Ὅπου μὴ χεῖρα φθάνει,  
 Καὶ ἀνοίγει τὸ σακούλιντον,  
 Καὶ δίδει πρὶν ποδαῖν.

Ἐσφικτοκλείδονα καλά,  
 Πτωχὸς οὐδὲν ἱπλάμα,  
 Νὰ μὲ ζητήσῃ τίτ τας,  
 Νὰ ναχαχίσῃ εἰμα.  
 Διὰ τί ἐκατέχασιν καλά,  
 Τὴν εἶδαν τὴν εἶχα,  
 Δὲν ἐσημνασαν ποτὲ,  
 Οὐδ' ὄρεξιν δὲν εἶχα.  
 Ἀμὲν κράτῃ καὶ μάθονα,  
 Καὶ θυμῶν δὲν εἶχα,  
 Διὰ τὴν ψυχῇ τὴν ταπεινῇ,  
 Νὰ δάσω λίγην εἶχα.  
 Ὅποιος ἐλπίζει ὀπίσωτου,  
 Διὰ τὴν διάταξίντου,  
 Νὰ δώσουσι τινὲς πτωχῶν,  
 Καμπάνει τὴν ψυχῆ του.  
 Διότι οὐδὲν χερίζουν,  
 Οὐδὲ ποσὰς ἡφροῦσαν.  
 Ἀμὲν νὰ τρῶν νὰ πίνουσιν,  
 Τὸν βίοντους νὰ κρατῶσιν.  
 Νὰ τὸν κρατῶσι σφαλίσον,  
 Μὴ δύο μὴ τρεῖς κατίνες,  
 Φλουρία δινέρια καὶ πλεῖρα,  
 Μὴ τὰς χυστὰς κουρτίνες.  
 Μόνον νὰ λογαριάζουσιν,  
 Ὅτι καὶ νὰ τὰ πληθύνωσι,  
 Καὶ θυμῶν δὲν ἔχουσιν,  
 Αὐτῶν ὁποῦ ταφίνου.  
 Νάπες οὐκ εἶδαντους ποτὲ,  
 Οὐδ' ἐμὲ αὐτοὺς ἐφάγαν,  
 Οὐδ' ἐγὼ τήκααν ποτὲ,  
 Ὅτι μάδλιν δ' εἶχαν φάβαν.  
 Δὲν ὄχα πλέον νὰ σουπῶ,  
 Νὰ πῆς ἤν πονεμένων,  
 Εἰμὴ χαιρετισμὸς πολλοὺς,  
 Ἐκ ἤν πολλὰ βλαδμένων.  
 Ἄξιον Πατρί, καὶ τῷ Γιώ,  
 Καὶ πνέματι Ἁγίῳ,  
 Τῷ ποιητῇ μου καὶ Θεῷ,  
 Καὶ πλάσῃ Παναγίῳ. Ἀμὲν,

Τ Ε Λ Ο Σ ~